

Ay Işığında Mantar

Çınar BİBER

Ay Işığında Mantar

Çınar BİBER

Eğretili otlarının uykulu parmaklar gibi kıvrıldığı sıcak bir orman köşesinde, orman faresi Pip yaşlı bir meşenin altındaki sımsıcak yuvasında yaşıyordu. Pip'in bal rengi yumuşacık tüyleri, krem rengi bir karnı ve her sese dikilen kocaman yuvarlak kulakları vardı. Her akşam Pip boynuna minik bir palamut düğmeli yosun yeşili atkısını sarar, omzuna küçük bir deri çanta takardı. Özellikle ay ışığı her şeyi gümüş rengine ve yumuşacık bir hâle getirdiğinde, orman yollarını keşfetmeye bayılırdı.

Açık bir gecede Pip, parıldayan ateş böceklerinin izini sürerek ormanın derinliklerine gitti. Ay ışığının altında tek bir mantarın durduğu sessiz bir açıklık buldu. Yere düşmüş küçük bir ay gibi solgun ve yuvarlaktı. Pip yaklaşıp fısıldadığında, “Buraya giden yolu tek başıma buldum,” mantar birden sıcak, altın rengi bir ışıkla parladı. Pip şaşkınlıkla soludu. “Doğruyu söylediğimde ışık saçıyor!” En iyi arkadaşına göstermek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi akşam Pip, hasır sepetine böğürtlen toplayan kirpi Bramble'ı bulmaya koştu. Bramble'ın ahşap düğmeli hardal sarısı bir yeleği ve gözlerini sevimli gösteren küçük yuvarlak gözlükleri vardı. “Bunu görmelisin!” diye ciyakladı Pip. “Doğruyu söylediğinde parlayan bir mantar!” Bramble usulca gülümsedi. “Kulağa harika bir sır gibi geliyor,” dedi. “Göster bakalım.” Böylece iki arkadaş ay ışığıyla aydınlanan ormanda birlikte yola koyuldular.

Açıklıkta mantar sessiz ve karanlık duruyordu. “Şimdi izle,” dedi Pip. Derin bir nefes aldı ve “Bir zamanlar Bramble'ın sepetindeki son bal böğürtlenini ben yedim,” dedi. Mantar titreşti ve hafifçe parladı. Bramble'ın yuvarlak kara gözleri kocaman açıldı. “O sen miydin?” diye sordu. “Bir sincabın aldığını sanmıştım.” Pip'in kulakları sarktı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Kendimi kötü hissettiğim için sana söylemek istemedim.” Parıltı biraz azaldı, sonra sabit kaldı.

Bramble önce mantara, sonra Pip'e baktı. “Bana söylediğin için teşekkür ederim,” dedi. “Ama neden yedin?” Pip patilerini birbirine sürttü. “Karnım açtı ve çok tatlı kokuyordu. Aldırmazsın sandım.” Bramble yavaşça başını salladı. “İsteseydin paylaşırdım.” Mantarın ışığı titredi. Pip'in karnında küçük bir düğüm hissetti. Parıltının parlak kalmasını istiyordu ama başka ne söyleyeceğinden emin değildi.

Tam o sırada bir esinti yaprakları hışırdattı ve mantarın parıltısı soluk bir ışıltıya dönüştü. “Olamaz!” diye haykırdı Pip. “Doğruyu söyledim. Neden sönüyor?” Bramble gözlüklerini düzeltti ve dikkatle baktı. “Belki birden fazla doğruya ihtiyacı vardır,” dedi usulca. “Belki de bütün hikâyeye.” Pip’in bıyıkları titredi. Bütün hikâyeyi anlattığından emin değildi. Bir şeyi atlamıştı ve mantar bunu biliyor gibiydi.

Pip yumuşacık bir yosun parçasına oturdu ve dizlerini kucakladı. “Bir de şu var,” dedi minicik bir sesle. “Sadece bal böğürtlenini yemedim. Sepetini de devirdim. Böğürtlenler dereye yuvarlandı ve sana söylemeye korktum.” Kocaman, endişeli gözlerle Bramble'a baktı. “Özür dilerim. Hemen söylemeliydim.” Mantar yine titreşti ama parıltı geri gelmedi.

Bramble Pip'in yanına oturdu ve hasır sepetini yere koydu. "Sepetimin neden devrildiğini merak ediyordum," dedi usulca. "Rüzgârın yaptığını sanmıştım." Bir an sustu, yuvarlak kara gözleri düşünceliydi. "Hata yapmak sorun değil, Pip. Ama onları saklamak sorun. Saklamak onları daha da büyütür." Pip başını salladı, tüylü yanağından bir damla yaş yuvarlandı. "Bana kızacağından korktum."

“Kızmadım,” dedi Bramble. “Şimdi söylediğin için sevindim.” Kısa patisini uzatıp Pip'in atkısını okşadı. “Ama benim de sana söylemem gereken bir şey var.” Pip başını kaldırdı. Bramble derin bir nefes aldı. “Bal böğürtlenini yediğini biliyordum. Seni eğretilti otunun arkasından gördüm. Bir şey söylemedim çünkü seni utandırmak istemedim.” Pip'in kocaman kulakları dimdik kesildi. “Biliyor muydun?”

“Biliyordum,” dedi Bramble. “Ve gördüğümü sana söylemeliydim. Bunun yerine görmemiş gibi yaptım. Bu da dürüst değildi.” Mantarın parıltısı titreşti, sonra biraz daha güçlendi. Pip ona dik dik baktı. “Yani sen doğruyu söyleyince yeniden parlamaya mı başladı?” Bramble gülümsedi. “Sanırım ikimizin de dürüstlüğünü seviyor.” Birbirlerine baktılar ve aralarında sıcak bir şey geçti.

Pip derin bir nefes aldı. “Bal böğürtlenini yediğim, sepetini devirdiğim ve sana söylemediğim için özür dilerim.” Bramble başını salladı. “Ben de seni gördüğümü söylemediğim için özür dilerim.” İkisi de mantara baktı. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra mantarın sapında minik bir kıvılcım belirdi. Yumuşak, altın rengi bir ışığa dönüşerek şapkasına doğru yayıldı. Bütün açıklık sıcacık parladı. “Başardık!” diye ciyaktı Pip.

Mantarın ışığı öncekinden daha parlaktı ve ormanı büyüğü gösteriyordu. Pip ile Bramble birlikte oturup parıltının yapraklar üzerinde dans edişini izlediler. “Sanırım mantar, gerçekte olanı paylaştığımızda hoşlanıyor,” dedi Pip. Bramble başını salladı. “Dürüstlük güveni büyütür,” dedi. “Güven de dostluğu parlak kılar.” Pip, Bramble’ın sıcak, dikenli yanına yaslandı. “Arkadaşım olduğun için mutluyum,” diye fısıldadı. “Hata yaptığımda bile.”

Bramble hasır sepetini açtı ve sakladığı küçük bir bal böğürtlenini çıkardı. “Buyur,” dedi. “Bu sefer paylaşıyoruz.” Pip’in gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?” Bramble başını salladı ve böğürtleni ikiye böldüler. Yerken mantarın parıltısı onları sıcacık bir battaniye gibi sardı. Pip kendini sıcak ve güvende hissetti, karnındaki düğüm kaybolmuştu. “Doğruyu söylemek iyi hissettiriyor,” dedi. Bramble gülümsedi. “Öyle.”

O geceden sonra Pip ile Bramble ay ışığındaki mantarı sık sık ziyaret ettiler. Birbirlerine karşı dürüst olduklarında, küçük şeylerde bile, en parlak ışığı verdiğini öğrendiler. Pip hatalarını saklamayı bıraktı ve Bramble her zaman sabırla dinledi. Dostlukları sağlam bir meşe gibi güçlendi. Ay ışığı mantara her dokunduğunda, küçük bir fener gibi parlayarak onlara doğrunun ve güvenin el ele gittiğini hatırlattı.

Bir akşam Pip açıklığa yeni bir arkadaş getirdi—izinsiz bir palamut alan utangaç bir sincap. “Sorun değil,” dedi Pip usulca. “Sadece doğruyu söyle. Seni dinleriz.” Sincap kekeledi ve özür diledi, mantar hafifçe parladı. Bramble Pip'e gülümsedi. “İyi bir öğretmensin,” dedi. Pip'in kulakları gururla kıpırdadı. Orman küçük doğrular ve sıcak ışıklarla doluydu ve iki arkadaş bunları hep birlikte paylaşacaklarını biliyordu.

Pip sımsıcak yuvasına dönünce yosun yeşili atkısını çözdü ve kapının yanına astı. Mantarı ve dürüstlüğün sıcak parıltısını düşündü. Doğruyu söylemenin her zaman kolay olmadığını ama her zaman buna değdiğini biliyordu. Bramble gibi dinleyen bir arkadaşı olunca doğru bir armağan gibi geliyordu. Pip yaprak yatağına kıvrıldı ve penceresinin dışındaki ay ışığı fısıldıyor gibiydi: “Dürüstlük güveni büyütür.”